

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρουνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ'

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς κἀτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνουσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτόπισιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καὶ πάλιν τὰ ἄνθη. — Ἡ δὲ Scudery, ὡς φεμινίστρια (μετὰφρ. δὸς Εἰρ. Νικολαΐδου). — Ἡ ἐροτὴ τῶν νεκρῶν εἰς Μόναχον (ὑπὸ δὸς Μαρίας Πι-νέλη). — Τὸ μακραμμένον κρῖνον. — Γυναικεῖαι συρροί. — Ὁ ἀρχιτέκτων Μάρθας. — Ἀλληλογραφία. — Συνταγὴ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς Ὁ παλαιστής.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΤΑ ἌΝΘΗ

Ἐλέχθη καὶ ἐγράφη ὅτι δὲν θέλω τὰς γυναῖκας ἄνθη, ὅτι καταστρέφω διὰ τῆς ψυχρᾶς λογικῆς καὶ τοῦ πρακτικοῦ μυαλοῦ τὴν ποίησιν τοῦ φύλου μας, ὅτι καταβιβάζω τὴν γυναικὰ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀφαιρῶ διὰ τοῦτο κατὰ τὴν λεπτὴν ἀβρότητα μὲ τὴν ὁποίαν τὴν περιέβαλεν ἡ φύσις.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι λόγια, ὅπως λέγει καὶ ὁ Σκίτσπηρ. Καὶ ψέματτα, ψέματτα, ψέματτα.

Ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν ἔχει καμμὶν ὁμοιότητα μὲ τὰ ἄνθη ἀπεδείχθη, ὑπὸ οἰανδήποτε μεταφορικότητα καὶ ἂν πάρωμεν τὸ ζήτημα. Καὶ ἐκεῖνες ἀκόμη ποῦ ζοῦν εἰς τοὺς γυναικωνίτες, ὅσον ὠραῖαι καὶ ἀβροδίχιτοι καὶ ἂν εἶναι καὶ ὅσο καὶ ἂν φυτοζωοῦν, ἡ φύσις ὅμως τὰς ὑποβάλλει εἰς βάσανα καὶ ἀγωνίας καὶ δοκιμασίας, ὥστε ὄχι μὲ ἄνθη, ἀλλὰ μόνον μὲ χονδρὸς κορμούς δένδρων, ριζωμένων βαθύτατα εἰς τὴν γῆν, νὰ μποροῦν νὰ συγκριθοῦν διὰ τὴν ἀντοχὴν των.

Καὶ ὅπως τὰ δένδρα στολίζονται μὲ φύλλα καὶ κάμουν ἄνθη καὶ κερπούς, ἀλλὰ καὶ ἀντιμετωπίζουν τοὺς κερκυνούς καὶ παλαίαν μὲ τοὺς ἀνέμους καὶ μὲ τὰς καταιγίδας, ἔτσι καὶ αἱ γυναῖκες ἔχουν τὴν ἐποχὴν των τῆς ἀνοίξεως, ἡ

ὁποία ὅμως δὲν διαρκεῖ αἰωνίως καὶ τὴν ὁποίαν διαδέχεται ἡ πάλῃ μὲ τὰς καταιγίδας καὶ τὰς ἐναντιότητες τῆς ζωῆς.

Εἰς αὐτὸ ἡ φύσις τὴν ἔκαμεν ἀπλούστατα πανομοιότυπον τοῦ ἀνδρός. Ἀποδείξεις δὲ ὅτι καὶ εἰς τὴν δύναμιν τῶν μυῶν ἀκόμη ἐλάχιστα τοῦ ὑπολείπεται, εἶναι ἡ σύγκρισις μιᾶς χωρικῆς τῶν ἀγρῶν πρὸς ἓνα ἀβροδίχιτον κύριον σαλονιοῦ. Ἐν γένει ἄλλως τε ἡ μείωσις τῆς γυναικὸς κατὰ τὴν δύναμιν τὴν φυσικὴν προσέκυψε καὶ ἐκ τῆς τεχνητῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν ἔζησε τόσους κατὰ σειρὰν αἰῶνας, καὶ ἀπὸ τὸν περιορισμὸν εἰς τὸν ὁποῖον τὴν ὑπέβαλον τὰ βάρη καὶ τὰ καθήκοντα τῆς μητρότητος.

Ἄλλως τε ἡ προηγηθεῖσα τῆς πατριρχικῆς οἰκογενεῖας μητριρχικὴ οἰκογένεια, ἡ παράδοσις τῶν Ἀμαζόνων, ἔχνη τῆς ὑπάρξεως τῶν ὁποίων σώζονται μέχρι σήμερον πικροῦ, εἰς τὸν παλαιὸν καὶ εἰς τὸν νέον κόσμον, αἱ ἐξ ἴσου ἀνδρῖκα καὶ γυναικεῖαι θεότητες ὅλων τῶν ἀρχαίων περίπου λαῶν, εἶναι ἀρκεταὶ ἀποδείξεις ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν ὕστερον εἰς τίποτε τοῦ ἀνδρός, ὥστε νὰ δικαιολογηθῇ ἡ ἀφομοίωσις των πρὸς τὸ ἄνθος, τὸ πλέον λεπτεπίλεπτον καὶ ἐφήμερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Μένουν οἱ ποιηταί. Ἀλλὰ ποιοὶ ποιηταί; Ὁ Ὅμηρος εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας του καθε ἄλλο παρὰ μὲ ἄνθη παραβάλλει τὰς γυναῖκας. Διότι αἱ μὲν ἐλεύθεροι διοικοῦν τὰ βασίλεια καὶ τοὺς οἴκους τῶν συζύγων των καθ' ὅλα τὰ μακρὰ ἔτη τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, μὲ τύσσην τελειότητα, ὥστε πολὺ ὀλίγον κίσθητὴ νὰ γίνῃ εἰς τοὺς λαοὺς ἡ ἀπουσία τῶν βασιλέων των.

Ἡ Πηνελόπη καὶ τὸν υἱὸν τῆς Τηλέμαχος μορφώνει ἄνδρα συνετὸν τόσον, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἡ Ἄθνη ἦτο πάντοτε

ὁ ἀχώριστος σύντροφός του καὶ πρὸς τοὺς πολυπληθεῖς μνηστῆρας τῆς φέρεται μὲ τὴν ἐπιδειξίωτά καὶ τὴν διπλωματικὴν πονηρίαν, τὴν ὁποῖαν ἐθαύμασε καὶ αὐτὸς ὁ παμπόνηρος Ὀδυσσεύς, ὑφαίνουσα καὶ ζυφαίνουσα τὸν περίφημον ἐκεῖνον ἱστόν.

Ἡ Κλυταίμνηστρα ἐξ ἄλλου, γυναῖκα μὲ θέλησιν καὶ χαρακτηῆρα, φαίνεται ἴση πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς διὰ τὴν σκληρότητα τῆς καὶ ἱκανοποιούσα ἐν πάθος τῆς, ἐκδικεῖται συγχρότως μὲ τὸν τραγικὸν θάνατόν του ἀπαθέστατα καὶ ψυχρότατα τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς κόρης τῆς.

Ἐν γένει δὲ οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ συγγραφεῖς καὶ τῆς κλασικῆς ἐποχῆς καὶ τῶν κατόπιν χρόνων μᾶς παρουσιάζουν χαρακτηῆρας γυναικίους τόσον ἰσχυροὺς εἴτε εἰς τὸ καλόν, εἴτε εἰς τὸ κακόν, ὥστε νὰ ἀποδείξῃ ἀδύνατος ἡ σύγκρισις καὶ προμοιώσις των μὲ τὰ ἄνθη. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ μάλιστα ποίησις, ἡ ὁποία ἐξήντησε κάθε ἔμπνευσιν εἰς τοὺς ὕμνους τῆς Θεομήτορος, τὴν ὠνόμασεν εὐφροδον ἀμπελον, τὴν ὠνόμασε σκέπην καὶ στέγασμα ὄλων τῶν ψυχῶν, τὴν περιέγραψεν ὡς βασιλεύουσαν τὸν κόσμον εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς, ἀλλ' ἀπλῶς ὡς ἄνθος, προωρισμένον μόνον διὰ τὴν τέρψιν τῶν ματιῶν: ὄχι. Μεταξὺ μάλιστα αὐτῶν ὑπῆρξαν οἱ μανιώδεις τῆς γυναικὸς ἔθροισι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐφείσθησαν οὔτε ὕβρεων, οὔτε ἐξευτελιστικῶν κοσμητικῶν ἐπιθέτων διὰ νὰ χαρακτηρίσουν τὰς γυναικὰς τῆς ἐποχῆς των.

Μένουν λοιπὸν οἱ ρομαντικοὶ ποιηταὶ, οἱ ἀνθοποιήσαντες τὴν γυναῖκα, κατὰ τὴν ἀνοιξιν φυσικὰ τῆς ζωῆς τῆς, καθ' ἣν ἐπίσης καὶ οἱ ἄνδρες, οἱ τωρινοὶ μάλιστα, ἠμποροῦν ἀξιολογᾶ νὰ ἀνθοποιήσῃ διὰ τὴν λεπτεπίλεπτον ἀβρότητα των. Κάθε πλάσμα νέον, τὸ ὁποῖον περνεῖ τὴν πρώτην τῆς ἀνοίξεως τοῦ ἐποχῆν, ἠμπορεῖ κάλλιστα νὰ συγκριθῇ μὲ ἕνα ὄμορφο λουλούδι. Ἀπὸ τὴν πεταλούδα ποῦ πετᾷ εἰς τὰ τρυφερὰ κλαδιά ἕως τὸν νέον καὶ ὠραῖον ἐφθρον ποῦ εὐτυχῆς καὶ ἀμεριμνος εἰσέρχεται εἰς τὴν ζωὴν, ἕως τὸ κοριτσάκι τὸ ἄθρον καὶ τρυφερόν, ποῦ ἀνοίγει ῥάγια ἐκπλαττα πρό τοῦ κόσμου καὶ πιστεύει εἰς τὴν αἰωνιότητα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας, κάθε ὄν νέον ποῦ στολιζέει καὶ ἐξωραϊζέει τὴν ζωὴν, ἠμπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ λουλούδι.

Ἄλλ' ὅσον φεῦ! δικραεῖ ἕνα λουλούδι, τόσον παρατείνεται καὶ ἡ εὐτυχία καὶ ἡ ἀμεριμνησία τῆς νεότητος. Καὶ ὅσα δηλητηριώδη σκουλίκια τριγυρίζουν τὰ ὄμορφα λουλούδια καὶ χύνουν μέσκα εἰς τὰ ὠραϊότερα στεφάνια των τὸ σπέρμα τῆς ἀσχημίας καὶ τῆς σαπίλας, ἀλλὰ τόσα πάθη καὶ κακία τριγυρίζουν τὴν ἀμεριμνησίαν τῆς κόρης, ἔτοιμα νὰ δηλητηριάσουν τὴν ὠραῖαν ψυχὴν τῆς καὶ νὰ μακρύνουν τὴν ἀβρότητα τῆς.

Ὅταν λοιπὸν μακρυνθῶν τὰ ὠραῖα χρώματτα τῆς ἀνοίξεως καὶ ἡ ζωὴ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν γυναῖκα τὸν φόρον τῆς ὑπάρξεως τῆς καὶ ἡ οἰκογένεια ζητήσῃ ἀπὸ αὐτὴν τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ γῆρας τὴν ψυχὴν τῆς ὡς παρηγορίαν καὶ στήριγμα, ἀπὸ ποῦ θὰ δώσῃ ὅσα τῆς ζητοῦν, ἂν δὲν εἶναι ὠπλισμένη μὲ τὰ γερά καὶ ἀνίκητα ὄπλα τῆς μορφώσεως τοῦ νοῦ καὶ τῆς εὐγενείας τῆς ψυχῆς καὶ τῆς

ἐργασίας τοῦ μεγάλου αὐτοῦ νόμου, εἰς τὸν ὁποῖον ὑποτάσσεται πᾶν ὅ,τι ἔχει ζωὴν;

Πῶς θὰ ὀδηγήσῃ βήματα παιδικὰ ποῦ κλονίζονται, καὶ πῶς θὰ στηρίξῃ βήματα γερωνικὰ ποῦ τρέμουν, κόρη αὐτὴ καὶ μίαν ἐνταυτῶ, ἂν δὲν ἔχῃ χέριαν δυναμωμένα εἰς τὴν δουλειὰ καὶ μυαλὸ μεστωμένο εἰς τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἂν δὲν ἠμπορῇ νὰ ὑψωθῇ ἀπὸ τὰ πεζὰ καὶ τὰ ψεύτικα, καὶ νὰ ἐμβυθῆται εἰς τὴν ζωὴν ὡς ἄνθρωπος ποῦ κυφορεῖ εἰς τὰ σπλάγγνα του καὶ κρατεῖ εἰς τὰ χέριαν του τὴν εὐτυχίαν τῶν γενεῶν καὶ τὴν δόξαν τῶν ἐθνῶν;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ DE SCUDERY

Μεταξὺ τῶν ἑορταζομένων ἐκατονταετηρίδων τοῦ ἔτους τούτου εἶνε μία τὴν ὁποῖαν οἱ ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεως τῆς γυναικὸς δὲν πρέπει διόλου νὰ λησμονήσουν: Εἶνε ἡ τρίτη ἐκατονταετηρίς τῆς γεννήσεως τῆς Μαγδαληνῆς de Scudery (1607—1701).

Ἡ Δεσποινὶς de Scudery ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὰς γυναικὰς τὰς πλέον πεπαιδευμένας καὶ τὰς μᾶλλον διακεκριμένας τῆς ἐποχῆς τῆς. Ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὰς συναζούσας εἰς τὸ μέγρον τοῦ Rambouillet καὶ εἰς τὰ φιλολογικὰ σαββατὰ τῆς ἐσύναζαν ὅ,τι εἶχε τὸ Παρίσι τότε ὠραῖον καὶ ἐνδοξον εἰς φιλολογίαν καὶ τέχνας.

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ μυθιστορήματτα τῆς καὶ ἰδίως «Ὁ Ἄρταμηνης» καὶ «Ὁ Μεγάλος Κύρος» τοῦ ὁποῖου ὁ ἦρωας εἶνε ὁ μέγρος Condé καὶ εἰς τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ λαμβάνει μέρος ὑπὸ τὸ ὄνομα Σαπφῶ—καὶ «Ἡ Κλελία» εἶνε πρότυπα εἶδους καὶ ἀποτελοῦν ἐποχὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ μυθιστορήματος. Διαβάζονται πολὺ σπανίως σήμερον τὰ βιβλία τῆς, διότι δι' ἡμᾶς ἔχασαν τὸ ἐνδιαφέρον των.

Σελίδες τινὲς ὅμως ἀξίζουσι νὰ μὴ λησμονηθῶν καὶ ἡ χειραφετήσις τὴν ὁποῖαν ζητεῖ ἡ δεσποινὶς de Scudery εἶνε χειραφετήσις καλὴ, σχεδὸν αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ, τὴν ὁποῖαν ἐπιθυμοῦμεν καὶ ἡμεῖς.

Εἰς τὸ μακρὸν ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ «Κύρος ὁ Μέγρος», τὸ ὁποῖον παραθέτομεν, θὰ ἴδωμεν μὲ πάσῃ δυνάμει ἡ Δις de Scudery ἀγωνίζεται διὰ τὴν μὀρφωσιν τῆς γυναικὸς, καὶ μὲ τὴν πνευμικὴ σωστόν καὶ βαθὺ ἐμελετοῦσε τὴν κοινωνίαν τῆς ἐποχῆς τῆς.

Σήμερον μερικὰ ἐδοκίμασαν ν' ἀναστήσουν τὰ παλαιὰ ἐπιχειρήματτα, τὰ ὁποῖα ἀναίρει ἡ δεσποινὶς de Scudery, ἐκεῖνα ποῦ—ὅπως καὶ τοῦ XVII αἰῶνος—περνοῦν τὴν ζωὴν των μὲ τοὺς στολισμούς των καὶ τὰς ἐπισκέψεις των καὶ δὲν ἀπασχολοῦνται εἰς τίποτε ἄλλο παρὰ εἰς μίαν ἀμεγάλην ἀνηρίαν.

Δι' αὐτὸ ἐνομίσκαμεν καλὸν ν' ἀναδημοσιεύσωμεν τὰς κάτωθι γραμμάς.

«Διὰ νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν γνωρίζω τίποτε πλέον ἱβριστικὸν διὰ τὸ φῶλόν μου, παρὰ νὰ λέγωμεν ὅτι μία γυναῖκα δὲν εἶνε διόλου ὑποχρεωμένη νὰ γνωρίζῃ τίποτε. Ἄλλ' ἂν αὐτὸ εἶνε ἀληθές, θὰ ἐπιθυμοῦσα συγχρότως νὰ τὴν ἐμπαδίσουν νὰ ὀμιλῇ καὶ νὰ μὴ τὴν μάθουν διόλου νὰ γράφῃ

διότι ἐὰν ὀφείλῃ νὰ γράφῃ καὶ νὰ ὀμιλῇ πρέπει νὰ τῆς ἐπιτρέπουν ὅλα ὅσα δύνανται νὰ τῆς φωτίσουν τὸ πνεῦμα, καὶ τῆς σχηματίσουν τὴν κρίσιν καὶ νὰ τὴν μάθουν νὰ ὀμιλῇ καὶ νὰ γράφῃ καλὰ. Σοβαρῶς, εἶνε τίποτε πλέον παράδοξον παρὰ νὰ βλέπῃ τις πῶς γίνεται συνήθως ἡ ἀνατροπὴ τῆς γυναικὸς; Δὲν θέλουσι νὰ εἶνε φιλάρεσκος καὶ ὅμως τῆς ἐπιτρέπουν νὰ μακρυνθῇ λεπτομερῶς ὅλα ὅσα χρειάζονται διὰ τὴν φιλαρέσκειαν, χωρὶς νὰ τῆς ἐπιτρέπουν νὰ γνωρίζῃ τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνα, ὅπου ἠμποροῦν νὰ δυναμώσουν τὸ πνεῦμά τῆς καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς. Ἐδὸλος ὅλας αὐτὰς τὰς ἐπιπλήξεις, τὰς ὁποῖας τῆς κἀμουν κατὰ τὴν μικράν των ἡλικίαν, διότι δὲν εἶνε ἀρετὰ καθαρὰ, δὲν ἐνδύονται καλὰ καὶ δὲν μελετοῦν καλὰ τὰ μαθήματα τὰ ὁποῖα οἱ διδάσκαλοι των τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ τραγουδιοῦ τοὺς δίδουν, δὲν βελτιώνουν ἀρετὰ ὅ,τι λέγω; Καὶ ἐκεῖνο ὅπου εἶνε σπάνιον εἶνε ὅτι μία γυναῖκα, ἡ ὁποία δὲν ἠμπορεῖ νὰ χορεύσῃ, παρὰ πέντε ἕως ἐξ ἔτη εἰς τὴν ζωὴν τῆς, ἐξοδεύει δέκα ἢ δώδεκα εἰς τὸ νὰ μακρυνθῇ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ὀφείλει νὰ κἀμῃ παρὰ πέντε ἕως ἐξ ἔτη. Καὶ εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ὑποχρεοῦται νὰ σκέπτεται μέχρι τῆς ὥρας ὅπου θὰ ἀποθάνῃ καὶ νὰ ὀμιλῇ μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς, δὲν τοῦ μακρυνθῶν τίποτε ἀπὸ ὅσα ἠμποροῦν νὰ τὸ κἀμουν νὰ ὀμιλῇ πλέον εὐχάριστα καὶ νὰ ἐνεργῇ καλλίτερα καὶ ἂν παρατηρήσωμεν τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον γυναικὸς τινεσ περνοῦν τὴν ζωὴν των, νομίζουσι κανεὶς ὅτι ἀπηγύρευσαν εἰς αὐτὰς νὰ σκέπτονται καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον παρὰ διὰ νὰ κοιμῶνται, νὰ παχαίνουσι, νὰ εἶνε ὠραῖαι, καὶ μὴ κἀμουν τίποτε καὶ νὰ λέγουσι ἀνοησίας.

«Καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι ὅλοι θὰ γνωρίζουν κάποιαν γυναῖκα ἡ ὁποία εἶνε ὅπως αὐτὴ ὅπου περιέγραψα. Ἐγὼ τοῦλάχιστον γνωρίζω μίαν, ἡ ὁποία κοιμᾷται περισσότερο ἀπὸ δώδεκα ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον, ἐξοδεύει τρεῖς ἕως τέσσερες διὰ νὰ ἐνδύθῃ ἢ διὰ νὰ εἶπω καλλίτερον νὰ μὴ ντυθῇ διόλου, διότι ὁ περισσότερος ἀπὸ αὐτὸν τὸν καιρὸν περνεῖ εἰς τὸ νὰ μὴ κἀμῃ τίποτε. Ἐπειτα θέλει δύο ἕως τρεῖς ὥρας εἰς τὸ νὰ κἀμῃ διάφορα γεύματα καὶ τὰς ἐπιλοίπους εἰς τὸ νὰ δέχεται κόσμον, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζει νὰ πῆ τίποτε, ἢ εἰς τὸ νὰ πηγαίῃ εἰς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουν τί νὰ τῆς εἶπουν. Κρίνετε ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἂν ἡ ζωὴ τοῦ προσώπου αὐτοῦ δὲν χρησιμοποιεῖται καλὰ!

«Εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ λόγος τοῦ ὀλίγου καιροῦ ποῦ ἔχουν ὅλαί τις γυναῖκες, εἶνε βεβαίως ὅτι τίποτε δὲν ἀπασχολεῖ αὐτὰς, καὶ ὅτι ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα πράγματα δημιουργοῦν σπουδαίας ἀσχολίας. Ἐὰν παραδείγματτος χάριν μία μπούκλα τῶν μαλλίων των δὲν εἶναι καλὰ φτιασμένη, τοὺς πέρνει περισσότερο καιρὸν νὰ τὴν διορθώσουν, παρὰ ἂν ἔκαμναν κανένα σπουδαιότερον πρᾶγμα. Δὲν πρέπει ἐν τούτοις νὰ νομίσουν ὅτι δὲν θέλω μία γυναῖκα νὰ εἶνε καθαρὰ καὶ νὰ γνωρίζῃ νὰ χορεύῃ καὶ νὰ τραγουδῇ διότι ἀπεναντίας ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίζῃ ὅλα τὰ διασκεδαστικὰ πράγματα, ἀλλὰ διὰ νὰ εἶπωμεν τὴν ἀλήθειαν, θέλω νὰ φροντίζωμεν τόσον νὰ στολιζοῦμεν τὸ πνεῦμά των, ὅσον καὶ τὸ σῶμά των καὶ μεταξὺ τοῦ νὰ εἶνε ἀμαθῆς

καὶ σοφὴ νὰ προτιμοῦν κατὶ εἰς τὸ μέσον τῶν δύο αὐτῶν ἄκρων, τὸ ὁποῖον νὰ ἐμποδίζῃ νὰ γίνεταί ἐνοχλητικὴ ἀπὸ αὐθάδη μάθησιν ἢ ἀπὸ ἡλιθιότητα ἀνυπόφορον.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν)

Εἰρήνη Νικολαΐου

ΜΙΑ ΕΟΡΤΗ

Ἡ εορτὴ τῶν Ἁγίων Πάντων ἀνήκει εἰς τὰς πρώτας ὀρθοθεσίας ὑπὸ τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας εορταίας. Κατὰ τὸν τέταρτον μετὰ Χριστὸν αἰῶνα, ὅτε εἶχον παύσει πλέον εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν οἱ δεινοὶ τῶν Χριστιανῶν διωγμοί, ὀρίζεται ὑπὸ τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἦτο μία καὶ μόνη, κοινὴ δι' ὅλους τότε, καὶ ἀφιερῶνται εἰς τιμὴν τῶν ἁγίων Μαρτύρων. Ἡμέρα αὐτῆς ὠρίσθη ἡ πρώτη μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν Κυριακὴ, ὡς μέχρι σήμερον ἀδιασάλευτον ἐφύλαξεν ἡ Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἡ εορτὴ τῆς ἡμέρας αὐτῆς ἐτελέσθη πρῶτον εἰς τὸ Ἀνατολικὸν Ρωμαϊκὸν κράτος, καὶ ἀπεδίδετο εἰς αὐτὴν μέγας ὀφειλόμενος σεβασμός.

Εἰς τὴν Δύσιν ἐφθασεν ἀργότερον. Πρῶτος ὁ Πάπας Βονιφάτιος ὁ IV τὸ 610 γνωρίζει αὐτὴν εἰς τὸν Χριστιανικὸν κόσμον τῆς Δύσεως καὶ ὀρίζει δι' αὐτὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμέραν τὴν πρώτην μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν Κυριακὴν. Ὁ Πάπας Βονιφάτιος ὁ IV εἶχε λάβει τὸ 607 ὡς δῶρον παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Φωκᾶ τὸ ἐν Ρώμῃ Πάνθειον, τὸ περιβόητον τέμενος, τὸ ὁποῖον ὁ ἔνδοξος τῶν μαχῶν νικητῆς καὶ πιστὸς τοῦ Αὐγούστου σύμβουλος, ὁ προστάτης τῶν Ὁραίων Τεχνῶν καὶ Γραμμάτων Ἀγρίππας εἶχε κτίσει, ἀφιερῶσας τοῦτο εἰς ὅλους τοὺς Θεοὺς. Λαθὼν ὁ Πάπας τὸ περίφημον ἐθνικὸν τέμενος ὡς δῶρον, μετατρέπει ἀμέσως τοῦτο εἰς Χριστιανικὴν ἐκκλησίαν καὶ ἀφιερῶνει εἰς τιμὴν τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν ἁγίων Μαρτύρων «Sancta Maria ad Martyres» ἢ καὶ Sancta Maria della Rotonda, ὅπως σήμερον συνήθεστον ὀνομάζεται. Καὶ ἔμεινεν ἡ εορτὴ τῶν ἁγίων Μαρτύρων εορταζομένη εἰς τὴν ὀρθοθεσίαν δι' αὐτὴν ἀνεκάλθεν ἡμέραν ἐπὶ δύο καὶ ἐπέκεινεν αἰῶνας. Τὸ 835 ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ IV μεταθέτει τὴν εορτὴν ἀπὸ τῆς πρώτης μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν Κυριακῆς εἰς τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου, ὡς καὶ μένει πάλιν ἔκτοτε εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ ἐπικύρωσις ὅμως τῆς μεταθέσεως ὀφείλεται εἰς τὸν Αὐτοκράτορα Λουδοβίκον τὸν εὐσεβῆ. Ὁ Αὐτοκράτωρ αὐτὸς ἀνεγνώρισε καὶ παρεδέχθη τὴν μετάθεσιν καὶ τὴν ἐπέβαλεν εἰς τοὺς ὑποτελεῖς αὐτοῦ. Κατὰ τὸ 840 δὲ φαίνεται διὰ πρώτην φορὰν ἤδη σημειούμενη, μεταφερθεῖσα εἰς τὴν 1 Νοεμβρίου, εἰς τὸ Καλενδάριον ἐνὸς Ρωμαίου μοναχοῦ.

Ἡ ἡμέρα φέρει ἐπίσημον χαρακτηῆρα ὄχι μόνον διὰ τὸ σῆμα τῶν εορταζομένων ἁγίων. Εἶνε ἡμέρα ἀναπαύσεως δι' ὅλους ἀνεξαιρέτως ἀπὸ τὰ σχολεῖα καὶ τὰς Τραπεζὰς μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀνοσιπώλιδος. Ὑπὸ τοῦ ὄχλου εἶνε καὶ ἡ ὀρισμένη ἡμέρα διὰ τοὺς χειμερινοὺς νεωτερισμοὺς εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ τῆς Εὐρώπης κράτη. Ἡ ἐπαύριον εἶνε ἡ εορτὴ τῶν νεκρῶν καὶ τῶν ἀνθῶν, διὰ τὰ ὁποῖα μυθώδη δαπν-

"Οπωσδήποτε επικρατέστερα θεωρούνται τὰ χρώματα τοῦ γαλί, τὰ ζωηρά καὶ τὰ σκοτεινὰ πράσινα, τὰ bleu-ραον καὶ τὸ rose-fhè καὶ bleu pastel. Πολὺ φηροῦνται διὰ βορδαινὰ φορέματα καὶ τὰ σκεχτιὰ ὄλων τῶν τόνων ἀνάμικτα μὴ ἀνοικτὰ λιλά.

Τὰ καπέλλα εἶναι ἴσως τὸ ἰδιοτροπότερον μέρος τῶν ἐφετειῶν συρμῶν. Ἐχομεν καπέλλα τοῦ ὁμοιάζουον κᾶσκει ἀπερκατες καὶ στολισμέναι με ἀπερκατὰ πτερὰ καὶ ἄνθη, καὶ ἔχομεν μικροσκοπικὰ καπελάκια κηρωμένα ἀπὸ ὀλίγη γούνα καὶ στολισμένα με ἀληθινὰς νταντέλες καὶ με ἄνθη. Ἐν γένει ἰὸ βελούδο τείνει ἐφέτος νὰ προχωρήσῃ τὴν θέσιν του εἰς τὸ ἀπλάζι καὶ τὸν ταφτά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα γίνονται καπέλλα ἐλαφρότατα καὶ πολὺ χαριτωμένα, εἰς δύο πάντοτε τόνους χρώματος. Ἀλλὰ καὶ καπέλλα καθαρῶς ἀπὸ νταντέλων, εἴτε χρυσῆν, εἴτε ἀργυρῆν στολισμένα με πτερὰ χρωματιστὰ θὰ φορεθοῦν ἐφέτος πολὺ.

Ἡ κητάργησις τοῦ καπέλλου ἀπὸ τὸ θέατρον, θεωρεῖται ὡς αἰτία τῆς ἐπὶ τὸ ὀγκωδέστερον ἐξελιξέω. τοῦ κτενίσματος. Φαίνεται ὅτι αἱ κυρίαὶ ἐκδικούμεναι διὰ τὴν ἀπαγόρευσιν, ἐπενόησαν τὰ κτενίσματα με τὰ postiches καὶ τοὺς μεγάλους φιδόγκους καὶ τὰ πτερὰ, εἰς τρίπον ὥστε ἐνῶ τὰ καπέλλα κητηρήθησαν τὰ κτενίσματα ὑψοῦνται πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ ἐκτείνονται εἰς τὰ πλάγια τόσον, ὥστε νὰ ὑπερβαίνουον εἰς τὸν ὄγκον καὶ τὰ μεγάλα ἀκόμη καπέλλα τοῦ περιπάτου. Τὰ ψευτικὰ μαλλιά δέ, τὰ ὁποῖα ἐθεωροῦντο ἄλλοτε ταπεινώσις διὰ τὴν γυναικίαν, φοροῦνται σήμερον τόσον, ὥστε νὰ θεωροῦνται τὸ ἄκρον ζωτον τοῦ chic διὰ μίαν κυρίαν τοῦ κόσμου.

Παριδιὴν

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ καθυστεροῦσαι συνδρομας νὰ τὰς στείλουν.

ΔΙΑ ΤΑ ΠΙΑΝΑ

Τὰ πιάννα εἶναι ὅπως ὅλα τὰ πολύτιμα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔχουον ἀνάγκην περιποιήσεως διὰ νὰ διατηροῦν τὴν ὠραίαν των φωνήν. Καὶ πρωτίστη περιποίησις ἐνὸς πιάνου εἶναι τὸ καλὸ κούρδισμα καὶ τὰ προφυλακτικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα συνδέονται με τὸ κούρδισμα. Ὁκ. Γ. Δ. δε Κάρλης εἶναι ὁ πρῶτος τεχνίτης τῆς Ἑλλάδος, ὁ δυνάμενος καὶ ἕνα ἀκόμη χαλασμένο πιάνο νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν προτέρην του κατὰστασιν.

Δι' αὐτὸ καὶ τὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν καὶ τὸ Ἀρσάκειον καὶ ὅλα τὰ μουσικὰ σωματεῖα καὶ ὅλοι οἱ καλλίτεροι κόσμοι τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὸν κ. δε Κάρλη ἀναθέτει τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὰς ἐπιδιορθώσεις καὶ τὸ κούρδισμα τῶν πιάνων του.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τόσον εἶναι ἐνθουσιασμένος διὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ κ. δε Κάρλη, ὡς κουρδιστοῦ καὶ ἐπιδιορθωτοῦ τῶν πιάνων καὶ μουσικῶν ὀργάνων τῶν ἀνακτόρων, ὥστε ἐξέδωκε βασιλικὸν διάταγμα, δι' οὗ ἀναγνωρίζεται ἐπισήμως.

Διεύθυνσις: Πλατεῖα ἐλευθερίας. ἀρ. 1,

ΠΙΑΝΟ μικρὸ πολὺ καλὸν ἐνοικιάζεται. Πληροφορία ὁδὸς Ναυαρίνου ἀρ. 10.

ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΕΦΟΔΙΟΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Τώρα με τὰ γεύματα καὶ τὰς ἐσπερίδας καὶ τὰ ἀπογευματινὰ τέτα εἶναι ἀπαραίτητον διὰ κάθε καλὴν αἰκοκυράν νὰ εἶναι ἐφοδιασμένη με ἕνα καλὸ βιβλίον μαγειρικῆς καὶ ζαχαροπλαστικῆς. Τὸ βιβλίον τοῦ κηθηγητοῦ τῆς μαγειρικῆς εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν σχολὴν κ. Εὐαγγελίου Μαλλῆ περιλαμβάνει τὰς συνταγὰς τῶν ὠραιότερων καὶ εὐκολωτέρων φαγητῶν καὶ γλυκισμάτων καὶ ἀποβαίνει πολύτιμος ἰδιότης διὰ κάθε καλὴν νοικοκυράν. Με τὴν βοήθειαν τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ἠμποροῦν νὰ κατασκευασθοῦν εἰς τὸ σπίτι τὰ πλέον δύσκολα φαγητὰ καὶ κάθε εἶδος γλυκίσματος, κέικ, μπισκότα, μπουμπόνια, φρούτα ζαχαρόνια, λικέρ, κεράσια, τέλος ὅλα τὰ εἶδη τὰ ὁποῖα ἀγοράζομεν εἰς τὰ ζαχαροπλαστεῖα εἰς διπλάσιαν τιμὴν.

Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Μαλλῆ πωλεῖται εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν ὁδὸς Ὀμήρου 24 καὶ εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ μῆς δραχμῆς. Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπιβαρύνονται καὶ με τὸ εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον τοῦ ταχυδρ. τέλους.

Φ. ΛΑΒΔΑΣ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ

Τώρα ποῦ με τὰ πρῶτα κρῦα ἀρχίζομεν νὰ μαζευόμεθα στὰ σπίτια μας καὶ νὰ τὰ συγυρίζομεν καὶ τὰ περιποιούμεθα διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον, ρίπτομεν ἕνα βλέμμα εἰς τὰ μαγαζεῖα ἐκεῖνα, ποῦ περισσότερο φηγουράρουον εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ μᾶς ἐλκύουον διὰ τὰ ὠραία των πράγματα.

Ἐνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα εἶναι καὶ τὸ νεοσύστατον εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου ἀρ. 12 τοῦ κ. Φ. Λάβδα, τὸ ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς Βουλῆς. Πλοῦσιον εἰς κομφοτεχνήματα, εἰς ὠραία πράγματα εἰς ἀγάλματα καὶ εἰκόνας, καὶ εἶδη καλλιτεχνικὰ ἐν γένει ὠραιότατα. Ὅ,τι δέ εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, εἰδικότης τοῦ καταστήματος τούτου εἶναι ἡ κορνίζες. Πλοῦσις εἰς σχήματα καὶ εἰς σχέδια, ἄλλα ἀπλάι μόνον διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῶν γραμμῶν των ὠραιότατα, ἄλλα με σχέδια περμενα ἀπὸ Ἑλληνικῶν ρυθμῶν πλαίσια, ἄλλα ὀλόχρῳσι ἢ καὶ ἀπὸ παλαιῶν μετάλλων, ἀποτελοῦν αὐτὰ καὶ ἕνα τὰς κομφοτεχνήματα, ἐξωραίζοντα οἰκονομῆποτε εἰκόνας.

Αἱ τιμαὶ τοῦ κ. Λάβδα ἀμιλλῶνται εἰς λογικὴν πρὸς τὴν ὠραιότητα τῶν εἰδῶν τοῦ καταστήματος του, μὴ ἐπιβεχόμεναι κανένα συναγωνισμόν.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΠΟΣΙΜΩΝ ΙΑΜΑΤΙΚΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΜΜΑΔΟΣ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 300.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Κυριώτερος μέτοχος ἡ Ἐθνικὴ Τραπεζὴ τῆς Ἑλλάδος

ΥΔΑΤΑ

ΑΝΔΡΟΙ (Πηγὴ Σαφίης) τὸ καλλίτερον ἐπιτραπέσιον, ἀσπτερον τοῦ Ἑβάν καὶ Βασί, ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ. (Ἀποκλειστικὴ παροχώρησις ὅλων τῶν πηγῶν), λιθόσσωσι, ἀφθέρτατον, ὄσον τῶν νεφρῶν ὀργάνων

ΚΥΛΛΗΝΗΣ (Ἀποκλειστικὴ παροχώρησις) κατὰ τῶν παρήσεων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, ἀσθματός, κατάρτην, δυσπεψίωον, μητρικῶν παθήσεων κλπ.

ΟΣΣΗΣ (ΤΣΑΓΕΖΙ) (Ἀποκλειστικὴ παροχώρησις) Μοναδὸς καὶ πηγὴ εἰς τὸν κόσμον κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Ρομπέν) ἀεριοῦον, πύρροον, ἀλλοκαλῶον, τονοτικόν, κατὰ τῆς ἀναμίας, χλωρώσεως, ἀνδρικής ἐξαφθνήσεως κτλ. Ὁς ἐπιτραπέσιον, εὐφραντικόν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ — Ἀριθμὸς 14